

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **MUDr. A. H.**, zastoupené Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 549/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2019, č. j. KUUK/52107/2019/DS, JID: 65248/2019/KUUK/Píš, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2019, č. j. 78 A 14/2019 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaný zamítl (pro opožděnost) odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Chomutova, odboru dopravních a správních činností, ze dne 22. 10. 2018, č. j. MMCH/126388/2017/2940, kterým byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí správní orgán I. stupně uložil pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Přestupku se žalobkyně dopustila tím, že dne 9. 3. 2017 v 11:45 hodin a dne 21. 4. 2017 ve 13:17 hodin, v ulici Štefánkovo náměstí 1532 v Chomutově jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky Volkswagen, registrační značky X, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, čímž porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

[2] Dne 5. 6. 2019 žalovaný soudu písemně sdělil, že žalobkyně vedle předmětné žaloby podala v daném případě i podnět k zahájení přezkumného řízení, a žalovaný tento podnět spolu

se spisovým materiálem postoupil Ministerstvu dopravy k posouzení a případnému přezkumnému řízení. Žalobkyně krajskému soudu přípisem ze dne 20. 8. 2019 sdělila, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo Ministerstvem dopravy v přezkumném řízení rozhodnutím ze dne 31. 7. 2019, č. j. 1101/2019-160-SPR/3, zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání s tím, že účinky rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení nastávají zpětně ode dne právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, tj. ode dne 17. 4. 2019. Žalobkyně dále uvedla, že zrušením napadeného rozhodnutí odpadl důvod pro vedení řízení ve správním soudnictví, a proto předmětnou žalobu bere zpět.

[3] Krajský soud rozhodl o odmítnutí věci, neboť rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno; odpadl tudíž předmět řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žalobkyně nemohla svou žalobu vzít zpět, jelikož už o ní nebylo možné vést řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti usnesení krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost. V ní uvádí, že žalobkyně může vzít svou žalobu zpět až do doby, než o ní soud rozhodne (dle § 37 odst. 4 s. ř. s.). Žalobkyně svou žalobu vzala zpět 21. 8. 2019, soud však o ní rozhodl až 30. 9. 2019. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, neboť došlo ke zrušení rozhodnutí žalovaného pro jeho nezákonnost (odvolání bylo podáno včas). Očekávala proto, že jí budou žalovaným nahrazeny náklady soudního řízení dle § 60 odst. 3 s. ř. s.

[5] Závěrem žalobkyně žádá o nezveřejňování osobních údajů svého zástupce a sebe na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu a o plnou anonymizaci rozsudků vydaných v projednávané věci.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ke kasační stížnosti nebude vyjadřovat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda v daném případě došlo ke splnění podmínek řízení o kasační stížnosti.

[8] Dospěl však k závěru, že stěžovatelka není osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). Její kasační stížnost se proto odmítá.

[9] Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud usnesením odmítne podaný návrh, jestliže *byl podán osobou ke tomu zjevně neoprávněnou*, podle písm. d), *pokud je podle tohoto zákona nepřijatelný*. To platí, podle § 120 s. ř. s., přiměřeně i v řízení o kasační stížnosti.

[10] Podle § 102 s. ř. s., *kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení takového rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále uvedeno jinak.*

[11] Důvody nepřijatelnosti stanoví soudní řád správní v § 104:

(1) *Kasační stížnost ve věcech volebních je nepřijatelná.*

(2) Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřijatelná.

(3) Kasační stížnost je dále nepřijatelná proti rozhodnutí,

a) jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu,

b) jímž se pouze upravuje vedení řízení, nebo

c) které je podle své povahy dočasné.

[12] (4) Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[13] Otázkou přípustnosti kasační stížnosti v závislosti na výsledku předchozího řízení a osobě stěžovatele se v mezidobí zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, neboť dosavadní rozhodovací činnost soudu nebyla jednotná. Ve svém usnesení ze dne 26. 3. 2020, č. j. 9 Afs 271/2018 – 52, dospěl k závěru, že kasační stížnost může podat pouze osoba, které byla rozhodnutím soudu způsobená relevantní újma. K této otázce mimo jiné uvedl (důraz přidán):

„Relevantní újmu však nelze shledat ani v případě, kdy žaloba sice není zamítnuta (pro žalovaného obecně nejpříznivější možný výsledek každého soudního sporu), ale soudní řízení je skončeno jinak, aniž by žalobě bylo, byť jen z malé části vyhověno. Takovými rozhodnutími jsou v soudním řízení správním typicky usnesení o odmítnutí žaloby nebo o zastavení řízení. Stejně jako v případě rozhodování soudů v občanském soudním řízení (viz právě věc sp. zn. 2 Cdon 1363/96) nelze ani v soudním řízení správním nalézt žádný právně relevantní rozdíl mezi výsledkem pro žalovaného ideálním a dosaženým. Morální satisfakce typu „udělali jste to dobře“ v odůvodnění zamítavého rozsudku takový rozdíl netvoří.

Pomíne-li rozšířený senát možnost úspěchu v části žalobního nároku, lze ve vztahu k rozhodnutí krajského soudu, jímž se řízení končí, rozlišit z pohledu žalovaného v zásadě jen dvě právně rozdílné situace: žalobě (a) bude vyhověno, nebo (b) nikoliv.

Bude-li žalobě vyhověno, v závislosti na žalobním typu to vyvolá určité právní účinky ve sféře žalovaného správního orgánu. Jeho rozhodnutí či opatření obecné povahy bude zrušeno (§ 78 odst. 1, resp. § 101d odst. 2 s. ř. s.), bude mu nařízeno vydat rozhodnutí ve věci nebo osvědčení (§ 81 odst. 2 s. ř. s.) anebo bude vyslovena nezákonnost zásahu, případně uloženo zdržet se jeho pokračování a obnovení stavu před zásahem (§ 87 odst. 2 s. ř. s.). V každém případě bude muset správní orgán nějak následně konat, a to v zásadě jednak výrokem, jednak závazným právním názorem soudu. Výjimka v podobě čisté deklaratorního výroku o nezákonnosti zásahu, pokynu či donucení správního orgánu svědčí spíše o specifčnosti tohoto žalobního (sub)typu, než že by zpochybňovala výše uvedené.

Oproti tomu, nevyhoví-li soud žalobě – ať již z důvodů procesních nebo meritorních, z pohledu žalovaného správního orgánu se z právního hlediska neděje nic. A to bez ohledu na to, jak přesně takové řízení skončilo. Jistou, zcela specifickou výjimku by mohlo představovat zastavení řízení z důvodu uspokojení navrhovatele [§ 47 písm. b) s. ř. s.], které by mohlo mít s ohledem na § 62 odst. 5 s. ř. s. účinky mimo jiné i na rozhodovací či jinou činnost žalovaného správního orgánu.

*Relevantní újmu je totiž v každém případě nutno posuzovat ve vztahu k věci samé. Újma tedy nemůže spočívat např. jen v prodloužení řízení (viz výše), ale ani, jak poukazuje stěžovatel a předkládající senát, v rozhodnutí o nákladech řízení. Takové rozhodnutí je akcesorickým výrokem soudu, který nelze napadnout samostatnou kasační stížností (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Rozšířený senát sice (v již citované věci KOPPA) přisvědčil přípustnosti kasační námitky proti výroku rozhodnutí krajského soudu např. o náhradě nákladů řízení, podanou souběžně s alespoň jednou kasační námitkou směřující proti rozhodnutí v meritu věci, **přípustnost napadení výroku o nákladech řízení však podmínil přípustností alespoň jedné meritorní námitky.***

[14] Rozšířený senát uzavřel, že je-li zjevné, že řízení o žalobě nemůže pro stěžovatele skončit příznivěji, a to ani v případě úspěšnosti kasační stížnosti, je stěžovatel osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.

[15] V projednávané věci sice stěžovatelka vyjadřuje nesouhlas i s výrokem o odmítnutí žaloby, veškeré důsledky, které napadenému usnesení přičítá, však pramení výhradně z výroku, jímž soud stěžovatelce nepřiznal náhradu nákladů řízení. Zrušení rozhodnutí a změnu výroku ze „žaloba se odmítá“ na „řízení se zastavuje“ požaduje toliko s ohledem na náhradu nákladů řízení, což je zjevně jediným důvodem podání kasační stížnosti. Na projednávanou věc se tak beze zbytku uplatní závěry citovaného usnesení rozšířeného senátu, neboť újma je obdobně jako ve věci rozhodované rozšířeným senátem spatřována toliko v nákladech řízení.

[16] Soud se polemikou (sama stěžovatelka svou argumentaci neoznačuje za kasační námitku) vznesenou stěžovatelkou stran zveřejňování rozsudků na internetu již opakovaně zabýval, proto ve stručnosti odkazuje na svá předchozí rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 – 35, usnesení ze dne 25. 5. 2017, Nao 175/2017 – 161, či rozsudek ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 – 33, a v něm uváděná judikatura).

IV. Závěr a náklady řízení

[17] V projednávané věci je zjevné, že řízení o žalobě nemůže pro stěžovatelku skončit příznivěji, a to ani v případě úspěšnosti kasační stížnosti, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. postupem dle § 120 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., neboť žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[19] Nejvyšší správní soud současně rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost, a to na základě § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních

poplaticích, podle kterého soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu